

enten man har den Tro, at der er enkelte af de Mænd, der give sig af med at helbrede Syge uden at være autoriserede Læger, som virkelig have Evne til i ethvert Tilfælde indenfor visse Sygdommes Omraade at udøve en heldig Cure, eller man har den modsatte Tro, at det i alle Tilfælde er farligt for Syge at henvende sig til saadanne Mænd, saa maa det efter mit Skjøn erkjendes for uheldigt, at disse Folk, der saaledes søge at lindre Syges Smerter, forfølges saaledes, som det skeer; thi jeg er overbevist om, at en saadan Forfølgning paa ingen Maade leder til at svække Befolkningens Vedhængen ved disse Mænd. Der er forskjellige af dem, som, hver Gang de have været undergivne Straf, have faaet saa mange og saa store Beviser paa Befolkningens Deeltagelse, at jeg er overbevist om, at man ved denne stadige Rettsfølgning kun opnaaer at gjøre Ondt værre. Det er saa langt fra, at man i den nyere Tid er kommen til mere liberale Anstuelser i dette Spørgsmaal end tidligere, at man, saavidt jeg skjønner, nu endog er kommen ind paa en Vej, der er strengere for de Vedkommende end den, som den gamle Forordning af 1794 foreskriver. Det er Tilfældet med en af de Mænd, som saaledes udøve Lægepraxis uden at have Ret dertil, at han har faaet Tilladelse til at indstille sig til en Prøve for at godtgjøre for en lægevidenskabelig Autoritet her i Kjøbenhavn sin Indsigt i visse Sygdommes Behandling. Selve den gamle Forordning foreskriver nemlig, at en saadan Mand paa visse Betingelser kan faae Ret til at udøve Lægepraxis, men denne Forordning fordrer kun, at han skal have Amtmandens og Physici Vidnesbyrd om, at han besidder de fornødne Egenstaber, saa vilde Cancelliet, som det den Gang var, kunne meddele ham Bevilling til at kunne udøve Lægepraxis. Imidlertid fordres det, saavidt mig bekendt, nu, at naar en Mand vil staffe sig et saadant Vidnesbyrd, skal han aflægge Prøve for en lægevidenskabelig Autoritet, og Bestemmelsen om denne Prøve er, saavidt jeg har gjort mig bekendt dermed, holdt i saa vage Udtryk, at det let vil være muligt, uden at man fra den lægevidenskabelige Autoritets

Standpunkt gjør Manden Uret, at han, naar han ikke i Forveien er videnskabelig uddannet, vil være ude af Stand til at bestaae Prøven. Det forekommer mig, at den eneste Tanke, som den gamle Forordning kan have havt med, at der skulde staffles Amtmandens og Physici Erklæring om, at en saadan Mand var dygtig til at udøve Lægepraxis, maatte være den, at Prøven skulde bestaae i en Underfølgelse af de Cure, som vedkommende Mand havde udført, og de Resultater, som derved vare opnaaede, men ikke i en saadan Examination, som man paa Forhaand kan sige, at en Mand, der ikke er videnskabelig uddannet, vil have meget ondt ved at bestaae, medens han alligevel muligen kan have udført en stor Mængde heldige Cure. Det er mig bekendt om forskjellige af disse Mænd, at de have fortrinlige Vidnesbyrd fra Mænd, der ere i Statens Embeder, ja endog fra høie Embedsmænd. Jeg vil ikke tale om, hvad jeg forøvrigt lægger overordenlig megen Vægt paa, at den talrigste Deel af Befolkningen har afgivet Vidnesbyrd i samme Retning om disse Mænd, Vidnesbyrd om, at de med Samvittighedsfuldhed, Omhu og Opoffrelse af Tid og Kræfter have virket for Syges Helbredelse paa en i mange Tilfælde overordenlig heldig Maade. Skulde der være Tale om et Vidnesbyrd, som navnlig Amtmanden skulde afgive, saa maatte man derved nærmest tænke sig Vidnesbyrd af denne Art, thi en Amtmands Vidnesbyrd kan jo dog i dette Tilfælde ikke have Noget at betyde, naar det skulde bygges paa en videnskabelig Examination. Jeg mener derfor, at man, ved at fordrer en saadan Examination overfor en videnskabelig Autoritet, væsentlig har stærket de Bestemmelser, som den gamle Forordning, der allerede var streng nok, havde fremsat i saa Henseende. Det, som jeg mener, at man ubetinget burde indbrømme alle Syge, er, at der, naar det skulde vise sig umuligt for dem at finde Helbredelse hos autoriserede Læger, da ikke skulde nægtes dem den simple Frihed at søge hen, hvor de troe at kunne finde den. Dette er det Allermindste, som jeg troer man kan indskrænke sig til, men vilde man gaae videre, skulde det naturligviis være mig meget kjær. Jeg